

մար (Սաւաւան, Պարփ. Երոսաղէմի, էջ 575-583), մինչ Գր. վրդ. Կեսարացի «քնստ հոգ եւ փնջք չունեալ» Հայոց պաշտպանութեան համար, ինչպէս կը մեղադրէ Դարանաղի (էջ 263), մինչեւ այն ատեն որ Յոյները կաշառքով յաղթական կը հանդիսանան և Յունաց Երուսաղէմի և Կ. Պոլսոյ պատրիարքները կը խիլայուին: Այն ատեն (1634 Յգոստոս) կը յանձնարարէ իւրաքանչիւր եկեղեցիներու աւագերէցներուն՝ հաւաքել բոլոր քահանաներն ու ժողովուրդը, այրերը և կիները, կը դիմեն պալատ և կը բողոքեն Պայրամ Փաշայի և մեծ սպարապետին անիրաւութիւններուն դէմ, որոնք Հայոց իրաւունքը թիւրեւով ու անոնց ունեցած վկայութուղթերը ծածկելով՝ ցոյց չէին տուած թագաւորին (հմմտ. Դարանաղի, էջ 264 և Սաւաւան, էջ 584): Այս ամբոխին գլուխը անցած էին Տէր Մինաս՝ Ս. Սարգիս եկեղեցւոյ աւագերէցը, որ Գրիգոր վրդ. Կեսարացի Թրակիա նուիրակութեան ղրկած էր, և Ալաճաճի Սաֆար, «որ իւրն վերակացու եր» պատրիարքին (Դարանաղի, էջ 265):

Այս դիմումին դժբախտ հետեանքը կ'ըլլայ Տ. Մինաս քահանայի և Ալաճաճի Սաֆարի գլխատումը (տե՛ս Սաւաւան, էջ 584-587. Դարանաղի, էջ 266-274) և ասկէ